

Співака

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Як блисне думка, у душі засяє,
Пісня мов рветься з серденька на волю,
Тоді, сердега, весь світ забуває,
Горе важкее і нещасну долю...
Хочеться жити в ті ясні години,
Мов щось таємне серденько голубить,
Радісно думать і об тій дівчині,
Котру кохаєш, а вона не любить.
Що ж то за думка, що за пісня, братця,
З котрою серцю не страшні морози,
З котрою в горі можна засміятися,
А в щасті знати солодкі сльози?
Як вам сказати? Ти думка таємна,
На нашій мові мення їй немає, -
Якась хороша, простим людям темна,
А єсть ті люди, котрим вона сяє.
Вона дається співакам, панове,
Не тим, що пісні співають чужії,
А тим, що з серцем своїм у розмові
Пісні складають, що аж серце мліє.
Їх небагато у світоньку, люде,
Гірко їм жити, братця, помеж вами:
Бо поки з серця пісню він добуде,
Вже постаріша кількома годами.
Радість велика ту пісню зложити,
Так з нею ж душу полум'я опалить...
Бо треба б її з ким і розділити -
От тут співаку горе запечалить!
З ким же ділиться? Хіба ж пісня гроші
Або худоба? Геть собі з піснями!
Скажіть же, братця, люди ви хороші, -
Чи я не правду кажу перед вами?
Усяке бачить, як вода весною
Біжить, шумує, греблю напирас;
Ніхто ж не бачить, що там під водою,
Як вона риє греблю й підмиває.
От так і радість або горе, братця,

Сперте у серці - його на дні риє,
Як помеж вами ні з ким поділяться,
Тому хто плаче або хто радіє.
Всі ми співаєм, нічого й казати,
Як нам що-небудь душу затривожить;
Єсть ті години, що хочеш співати,
Але чи всякий пісню собі зложить!
Мале й старее, усяке співає;
Часом питають: де пісні навчився;
Тільки ніколи ніхто не питає:
Хто ж зложив пісню і де він подівся?
От так правда! Співака ж між вами
Часом без шапки у пору осінню
Сам собі, старцем, сліпий, з торбинками,
Ходить, сердега, мовчки попідтинню.